

Esimeses väites tugineb hageja võrdse kohtlemise ja mittediskrimineerimise põhimõtte väidetavale rikkumisele, kuna komisjon nägi ette, et pakkujate asjaomased töötajad peavad olema ühe aasta pikkuse tööstaažiga, mis hageja arvates asetab tema — kes ta on valinud ja võtnud töötajaid tööle pikaajakselt — teiste pakkujate suhtes ebasoodsamasse olukorda, sest viimased võivad olla palkavad inimesi, kellel on minimaalne töökogemus ning seda hageja pakutavast madalamal palgal.

Teise väitega heidab hageja komisjonile ette direktiivi 2001/23/EÜ⁽¹⁾ sätete rikkumist. Kõnealune väide koosneb kahest osast: võitja pakkumise väidetav mittevastavus selles osas, et asjaomase pakkumisega ei ole tagatud hageja töötajate ülevõtmine ega muu hulgas hageja töötajate kõikide õiguste kaitse. Hageja väidab, et komisjoni asjaomane pakkumise vastuvõtmise otsus on alates selle vastuvõtmisest õigusvastane, kuna tööõiguse normide rikkumine oli võitnud pakkumisse sisse kirjutatud.

Kolmas väide tugineb võrdse kohtlemise põhimõtte väidetavale rikkumisele põhjendusel, et võitnud pakkujal omas pakkumise esitamise ajal hageja kohta siseteadet, eelkõige käibe klientide ja tegevuste lõikes, lepingute ja nende lõppemise tähtaegade, tema hinna- ja kuluanalüüside kohta, mis olid saadud hageja endise ematööstajaga ühinemise tulemusel. Hageja arvates võimaldas selline olukord valmistada tema konkurendil ette soodsam pakkumine, võrreldes hageja omaga.

Neljandas väites tugineb hageja komisjoni IV peadirektoraadi 28. mai 2004. aasta otsuse⁽²⁾ ja vaba konkurentsi tagavate eeskirjade väidetavale rikkumisele selles, et komisjon lubas asjaomase hagiavaldusega vaidlustatud otsuses varade ülevõtmist, mis oli 28. mai 2004. aasta koondumist lubava otsusega kontserni suhtes, kuhu kuulub pakkumismenetluse võitja, keelatud.

Viies väide tugineb väidetavale otsuse põhjendamise kohustuse, läbipaistvuse põhimõtte ning ühenduse institutsioonide dokumentidele juurdepääsu õiguse rikkumisele. Hageja heidab komisjonile ette seda, et hoolimata hageja mitmetest kirjalikest taotlustest on komisjon talle esitanud vaid lühida seletuse oma otsuse põhjenduste kohta, mis piirdus pakkumisi võrdleva tabeliga.

Hageja väidab samuti, et on rikutud hanke-eeskirju, eiratud lepingu tingimusi ning tehtud ilmne hindamisviga, analüüsisides ja hinnates esitatud pakkumiste hindamise kolmandat kvaliteedikriteeriumi, mis käsitleb turvotöötajate esmaabi andmise ja/või tuletõrjealast väljaõpet. Hageja väidab, et tal on tõend selle kohta, et võitnud pakkujal ei ole täielikku arvu valvetöötajaid, mida viimane pakkus välja asjaomase hanke võitjana teenuse osutamiseks.

Viimase väitega viitab hageja läbipaistvuse põhimõtte ning kodanike õiguse omada ühenduse institutsioonide dokumentidele juurdepääsu rikkumisele seoses asjaoluga, et komisjon ei rahuldanud hageja taotlust saada teavet asjaomase valiku teinud komitee ja pakkumiskomitee koosseisu kohta.

Toetudes lepinguvälise vastutuse põhimõttele, taotleb hageja ka tekitatud kahju hüvitamist, mida väidetavalt põhjustas komisjoni õigusvastane tegevus asjaomaste hankelepingute sõlmimisel.

⁽¹⁾ Nõukogu 12. märtsi 2001. aasta direktiiv nr 2001/23/EÜ ettevõtjate, ettevõtete või nende osade üleminekul töötajate õigusi kaitsvate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta.

⁽²⁾ Komisjoni 28. mai 2004. aasta otsus, millega kuulutatakse koondumine ühisturuga kokkusobivaks (asi N IV/M.3396 – Group 4 Falck / Securior (4064) nõukogu määruse (EMÜ) nr 4064/89 alusel).

21. detsembril 2005 esitatud hagi — Navigazione Libera del Golfo versus Euroopa Ühenduste Komisjon

(Kohtuasi T-444/05)

(2006/C 48/77)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Hageja: Navigazione Libera del Golfo (N.L.G.) (Napoli, Itaalia) (esindaja: avvocato Salvatore Ravenna)

Kostja: Euroopa Ühenduste Komisjon

Hageja nõuded

— tühistada komisjoni 12. oktoobri 2005. aasta otsus, millega keeldutakse andmast juurdepääsu andmetele ja teabele, mis käsitleb avaliku teenuse osutamise kohustuste täitmisega kaasnevaid ülekulusid ja sellega seotud hüvitisi seoses Caremar SpA poolt liinil Napoli Beverello–Capri osutatud teenustega;

— mõista kohtukulud välja kostjalt.

Väited ja peamised argumendid

Väited ja peamised argumendid on sarnased nendega, mis esitatid kohtuasjas T-109/05: Navigazione Libera del Golfo v. komisjon (¹).

Siiski tuleb täpsustada, et kohtuasjas T-109/05 vaidlustatud otsus tugineb määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikele 2, käesolevas asjas vaidlustatud otsus tugineb aga nimetatud sätte lõigetele 4 ja 5. Järelikult ei olnud mitte Caremar kui juurdepääsu taotluse esemeks olnud dokumentide/andmete "kolmandast isikust autor", vaid hoopis Itaalia ametiasutused need, kes kõnealused dokumendid väljastas ja kellel puuduvad igasugused kaubanduslikud huvid.

Teisest küljest leiab hageja, et konsulteerimine on toimunud kunstlikult, kuna liikmesriikidel on ainupädevus, mida täiendab komisjoni suhtes kasutatav vetoõigus.

(¹) ELT L 106, 30.4.2005, lk 43.

19. detsembril 2005 esitatud hagi — Associazione italiana del risparmio gestito ja Fineco Asset Management S.p.A. versus Euroopa Ühenduste Komisjon

(Kohtuasi T-445/05)

(2006/C 48/78)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Hagejad: Associazione italiana del risparmio gestito ja Fineco Asset Management S.p.A. (Itaalia) (esindajad: *avvocato* Gabriele Escalar, *avvocato* Giuseppe Maria Cipolla)

Kostja: Euroopa Ühenduste Komisjon

Hagejate nõuded

— Tühistada komisjoni 6. septembri 2005. aasta otsus K(2005)3302, mis lõpetas menetluse C-19/2004 (endine NN 163/03).

— mõista kohtukulud välja kostjalt.

Väited ja peamised argumendid

Käesolev asi puudutab sama otsust, mis vaidlustati kohtuasjas T-424/05: Itaalia Vabariik v. komisjon (¹).

Oma nõuete toetuseks märgivad hagejad järgmist:

— vaidlustatud otsuse laad on ebapiisav ja ebajärjekindel, kuna see puudutab esitekt majanduslikku eelist, mis on selektiivne, niivõrd kuivõrd selle sõnastusest ei selgu, milline on kõnealuse maksumeetmega antud majanduslik eelis ja kellele see eelis on antud. Teiseks on nimetatud otsuse põhjendused ebapiisavad selles osas, mis puudutab liikmesriikide vahelist kaubandust mõjutada võiva konkurentsi-moonutuse olemasolu.

— rikutud on EÜ artikli 87 lõiget 1, kuna riigiabiga ei ole tegu maksuvähenduse puhul, mis on antud vabalt kaubeldavatesse väärtpaberitesse kollektiivse investeringuga tegelevale, väikese ja keskmise kapitalisatsiooniga ühingute aktsiatele keskendunud äriühingu tulule. Sellega seoses kinnitatakse, et kõnealune maksuvähendus on kõigile aktsionäridele, mitte aga üksnes selektiivselt äriühingute juhtidele antav majanduslik eelis. Tegelikult võib iga Itaalia või ühenduse varahaldusühing (*società di gestione del risparmio*, SGR) hallata vabalt kaubeldavatesse väärtpaberitesse kollektiivse investeringuga tegelevat, väikese ja keskmise kapitalisatsiooniga ühingute aktsiatele keskendunud äriühingut ning iga Itaalia või ühenduse SICAV ühing (avatud investeerimisfond) võib tegutseda vabalt kaubeldavatesse väärtpaberitesse kollektiivsele investeringule spetsialiseerunud SICAV ühingu. Lisaks, isegi kui asjaomased meetmed annaksid majandusliku eelise, vabalt kaubeldavatesse väärtpaberitesse kollektiivse investeringuga tegelevale äriühingule, ei oleks siiski tegu riigiabiga, kuna investeerimisfondid koosnevad ilma iseseisva vastutusega varast, millel puuduvad oma juhtorganid ja mis ei taotle majanduslikke eesmärke ja seetõttu ei ole neil kontrolliorganeid. Lõpuks ei kujuta asjaomased maksumeetmed selektiivselt väikese ja keskmise kapitalisatsiooniga ühingutele mõeldud majanduslikke eeliseid.

Teise võimalusena väidab hageja, et:

— asjaomased maksumeetmed tuleb lugeda ühisturuga kokkusobivaks EÜ artikli 87 lõike 2 punkti a alusel ja

— vaidlustatud otsus rikub nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määrust nr 659/1999, kuna seal määratakse tagasinõudmine äriühingute vormis investeerimisfondidelt ning "lepingulisi" investeerimisfondide haldavalt äriühingutelt.

(¹) Euroopa Liidu teatajas veel avaldamata.